

του, ἔνθα ἡ θήλειά του θερμαίνει ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς τοῦ νεωστὶ ἐκκολαφθέντος καρπούς τῶν ἐρώτων τῆς.

Ὁ τράχηλός του στίλβει εἰς τὸν ἥλιον· συνάγει κόκκους διὰ τὴν θήλειάν του καὶ διὰ τὰ μικρά του· κελαδεῖ, οὐδένα κακοποιεῖ· εἶναι εὐδαίμων, ἀγαπᾷ. Ἴδου πῶς ἤθελον νὰ τιμῶμαι ὑφ' ὅλων τῶν πλασμάτων μου.

Τὸ ἀγριὸν κυνόρροδον ὑπερθάλλει ἐπὶ τοῦ θάμνου· τὸ αἰγόκλημα ὅπερ ῥίπτει ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν δένδρων τὰ ἡδύτατα αὐτοῦ ἀρώματα· τὸ βρόνον ὅπερ καλύπτει διὰ τοῦ πρασίνου χυνοῦς του τὴν ἀχυρίνην στέγην τοῦ πτωχοῦ· ἡ ἀηδὼν ἣτις ψάλλει εἰς τὸ σκότος· ὁ ποιητὴς ὁ ὕμνων τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς φύσεως· ἡ ποικιλόπτερος χρυσαλλίς, ἣς αἱ πτέρυγες ἀπλοῦνται εἰς τὸν ἥλιον ὡς τὰ πέταλα ἀνθού· ἡ γαλουχοῦσα τὸ τέκνον τῆς μητρός· ὁ εἰς τοὺς αὐλακὰς τῶν ἀγρῶν διευθύνων τοὺς βόας του γεωργός, πάντες οὗτοι ὑποτάσσονται εἰς τὸ θέλημά μου καὶ εἰς τὰς δυνάμεις ἃς κηρύττω νὰ δώσω εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι οἵτινες μισοῦσιν ἀλλήλους ἐξ ὅλης δυνάμεως τῆς ψυχῆς των, ἐκεῖνοι οἵτινες ἀλληλοσφάζονται· οἱ δόλιοι πρὸ πάντων, οἵτινες μὲ λαμβάνουσιν ὡς πρόφασιν τῆς λύσεως των, αὐτοὶ εἰσι οἱ στερούμενοι θρησκείας· αὐτοὶ οἱ ἐρεθίζοντες τὴν δικαίαν ὀργὴν μου, καὶ τοὺς ὁποίους, μὲ τὸν ἀδελφόν μου Πλούτωνα, θέλω τιμωρήσει αὐστηρῶς μίαν ἡμέραν.

(Ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν συμμίκτων τοῦ Alphonse Karr.)

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ θέατρον! . . . ὁποῖος κόσμος μαγικός!
 Τοῦ ἀπειρομεγέθους Σύμπαντος αὐτοῦ
 Μικρογραφία ποία! πόσον θελκτικὴ!
 Πᾶν ἐν παντί! ἐν κόσμῳ κόσμος κ' ἐνταυτῷ
 Τοῦ κόσμου Ὁλοῦ κόσμος χαριτόδωτος,
 Ὁρατός! πλήρης παμποικίλων λάμπσεων!
 Τῶν λεπτοτάτων, τῶν ὑψίστων ἡδονῶν,

Τῶν οὐρανωτάτων τέρψεων ναός!
 Θελητῶν τέρας καὶ σειρὴν πανίσχυρος!
 Ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη συνενούμεναι,
 Ἐν τῷ θεάτρῳ πᾶν λαμπρὸν ἐκφαίνουσι,
 Πᾶν χάριεν, πᾶν μέγα, ὅ,τι ὑψηλὸν
 Αἰ τῶν αἰσθησέων σου εὐγενέσταται,
 Ἡ ὄρσις συνάμα καὶ ἡ ἀκοή,
 Ψυχὴ, καρδία, φαντασία τε καὶ νοῦς,
 Ὅ,τι σὲ συνιστᾷ κυρίως· ἄνθρωπε,
 Τὰ πάντα τερπνοτάτην ἐνασχόλησιν
 Ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τροφὴν εὐρίσκουσι.
 Ζωγραφικὴ καὶ Μουσικὴ καὶ Ποίησις,
 Μιμητικὴ συνάμα καὶ Ὀρχηστικὴ,
 Φιλοσοφία καὶ Ῥητορικὴ ὁμοῦ
 Καὶ ἱστορία ἡ παγκόσμιος αὐτῆ,
 Κατακηλοῦσ' ἐνάμιλλοι σὲ ἔλκουσι!
 Τί δέ, ὁπόταν τὸν προορισμὸν αὐτοῦ,
 Τὸν μέγαν, φαίνῃτ' ἐκτελοῦν τὸ θέατρον;
 Ὅποταν ἐκτυλίσῃ ἐν τοῖς δράμασιν
 Αὐτὰ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου τ' ἀχανῆ,
 Καὶ τὰς ἀδόξους τῶν παθῶν ἀνακουκῶν,
 Διαφωτίζῃ ταύτας ὡς δι' ἀστραπῆς;
 Ὡ! πόσα τότε ἐξοχα διδάσκουσι
 Καὶ πῶς μορφοῦσαι ἐξευγενοῦμενος!
 Ὅποτος ἀγνισμός σου, ποία κάθαρσις
 Τελεῖται τότε ἀπὸ τῶν δεινῶν παθῶν!
 Διδασκαλεῖον ὑψίστων τὸ θέατρον,
 Σχολεῖον τῶν σχολείων τότε γίνεται
 Τῆς ἀνθρωπιζομένης ἀνθρωπότητος.

Φ. Δ. Οἰ.

Η ΣΙΩΠΗ

Ὡ! εἶναι γλῶσσα μυστικὴ καὶ γλῶσσα τῆς καρδίας
 Ἡ σιωπὴ, διὰ πολλῶν στομάτων ὁμιλοῦσα
 Καὶ σύντροφος προσέρχεται πιστὴ τῆς δυστυχίας,
 Μεμφμοιροῦσα τὸ παρὸν, τὸ παρελθὸν θρηνοῦσα.

Μυστήρια ἀπόκρυφα ἡ σιωπὴ ἐγκλείει.
 εἶναι ταμεῖον στεναγμῶν συχνὰ καὶ παραπόνων,
 Καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς ὁπόταν καταδύῃ,
 Φέρει πολλάκις δάκρυα κρυφίων ἀλγηδόνων.

εἶναι δεινὴ ἡ σιωπὴ πολλάκις τοῦ ἐρῶντος,
 Ὅτε τὸ πάθος τῆς ψυχῆς τοὺς λόγους ἐμποδίζῃ·
 Καὶ πάλλει ἡ καρδία του, ὡς πάλλει καὶ ὁ πόντος,
 Ὅποτε εἰς τὰ νῶτά του τὸ κύμα ἐπαφρίζῃ.

Καὶ ὅμως τοῦ ἀπέλιδος εἶν' ἔτι δεινότερα·
 Ἄν σιωπᾶ, ἢ καταιγὶς ἐντὸς τοῦ ἐμφωλεύει
 Καὶ θύελλα ἐγκρύπτεται παθῶν μεγαλειέρα
 Κ' οἱ λόγοι εἶναι δι' αὐτὸν καὶ ὄνειδος καὶ χλεύη.

Οὕτω τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς ἢ Ἄϊτνα εἴαν κρύπτη
 Εἰς τὰ βαθέα στέρνα της ἢ φλόξ δέν ἀπεσβέσθη,
 Καὶ ἂν νεφέλας ἔπαυσε καπνοῦ νά ἀναρρήπη
 Ἐντὸς ἀνάπτει ὁ κρατήρ· τὸ πῦρ δέν ἀπωλέσθη!

Τίς οἶδε τί ἐγκυμονεῖ ἢ σιωπῇ κρυφίως!
 Ὅποιαν φλόγα ἀφανῆ ἐντὸς ἡμῶν ἀνάπτει·
 Καὶ μαίνεται τὰ στήθημας σπαράσσουσα ἀγρίως,
 Τίς οἶδε ἂν τὰ θέμεθλα τοῦ βίου ὑποσκάπη;

Ἦ εἶναι Σφιγξ ἢ σιωπῇ φρικτῇ, μυστηριώδης,
 Αἰνίγματα πολύπλοκα προτείνουσα εἰς λύσιν·
 Εἶναι Πυθία δίδουσα χρησμούς αἰνιγματώδεις
 Κ' ἐμπνέουσα τὸν σέβασμόν εἰς ἅπασαν τὴν φύσιν.

Ἄλλ' ὅταν αὐτὴ κατοικῇ ὑπὸ τὸ μαῦρον μνήμα
 Κ' ὑπὸ τὸ νεκροσάδβανον ὅταν ζητῇ νά μέρη
 Ἦ τῆς ζωῆς ἀποκοπὴν ἀκολουθῇ τὸ νῆμα,
 Πρὸς τὰ ἀγνά μᾶς ὁδηγεῖ τοῦ οὐρανοῦ τεμένη.

Ἐκεῖ τὸ φῶς τὸ ἄπλετον ἐκλάμπει τῶν ἀστέρων
 Καὶ βασιλεύει πανταχοῦ χαρὰ καὶ ἀρμονία,
 Ἐγκλείουσα τὸ ἄπειρον ἐντὸς γλαυκῶν αἰθέρων,
 Ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀθανασία.

Κ. ΞΕΝΟΣ

Λύσις τοῦ ἐν τῷ Ε'. φυλλαδίῳ γρίφου.

Μηδεν ι συν φ Ὅραν ὄνοι δύοσις

Μηδενι συμφοραν ὄνειδίτης.

Πρῶτος ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἐπεμψεν ἡμῖν τὴν λύσιν ὁ κύριος Γ. Ὑπερίδης ἐκ Σμύρνης, ὅστις καὶ ἔλαβε τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν.

Ἐπίσης ἐπέμψθη ἡμῖν ἡ λύσις ἐκ Ναυπλίου παρὰ τοῦ κυρίου Ν. Δημαρᾶ, καὶ ἐξ Ἀθηνῶν παρὰ τοῦ κυρίου Ἄρ. Τσαντσάλη.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Φλογίζω μὲ τὸ πρῶτόν μου· μὲ τ' ἄλλο μου θηρεύω,
 κι' ὀλόκληρος, ἐντὸς πυρᾶς, ἀλώθητος σαλεύω.